

Arrest

nr. 68 149 van 7 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 29 april 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 25 mei 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk te verklaren. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift. Het standaard medisch getuigschrift dd 21.04.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Aldus is de aanvraag onontvankelijk.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen juncto artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“1.

Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het medisch getuigschrift geen enkele uitspraak toont omtrent de graad van de ernst van de aandoening van verzoekster.

2.

Primo werd de bestreden beslissing genomen door de ene of de ander attaché zonder enige (bewezen) medische opleiding, kennis of onderlegdheid.

Bij gebreke aan deze medische opleiding, kennis of vertrouwdheid kan deze attaché geen uitspraak doen of de diagnose door een geneesheer ook een beoordeling van de ernst van de aandoening inhoudt.

Enkel een geneesheer-arts kan met zekerheid uitspraak doen of een medisch getuigschrift een beoordeling van de ernst van de ziekte inhoudt; het is niet aan Juridische medewerkers! attachés om hierover uitspraak te doen.

Aangezien in casu geen advies of beslissing voorlegt van een arts-attaché, mist de bestreden beslissing draagkracht is de motivering onvoldoende zeker, onvoldoende onderbouwd en is zij derhalve in strijd met de materiële motiveringsverplichting.

Primo werd de bestreden beslissing genomen door de ene of de ander attaché zonder enige (bewezen) medische opleiding, kennis of onderlegdheid.

Bij gebreke aan deze medische opleiding, kennis of vertrouwdheid kan deze attaché geen uitspraak doen of de diagnose door een geneesheer ook een beoordeling van de ernst van de aandoening inhoudt.

Enkel een geneesheer-arts kan met zekerheid uitspraak doen of een medisch getuigschrift een beoordeling van de ernst van de ziekte inhoudt; het is niet aan Juridische medewerkers! attachés om hierover uitspraak te doen.

Aangezien in casu geen advies of beslissing voorlegt van een arts-attaché, mist de bestreden beslissing draagkracht is de motivering onvoldoende zeker, onvoldoende onderbouwd en is zij derhalve in strijd met de materiële motiveringsverplichting.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Verzoekster houdt voor dat de beslissing genomen is door de ene of de andere attaché die geen bewezen medische opleiding heeft en dat het medisch getuigschrift zich wel uitspreekt over de ernst van de aandoening.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat in de mate verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht, de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Ter ondersteuning verwijst de verwerende partij naar de volgende rechtspraak:

“Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.” (R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144. 344/XIV—17.680)

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, zoals vervangen door artikel 187 van de Wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, en in Werking getreden op 10 januari 2011, het volgende bepaalt:

(...)

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat het aan verzoekster toekomt om in haar aanvraag aan te tonen dat zij valt onder de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980.

verzoekster legde bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf een standaard medisch getuigschrift voor, daterende van 21 april 2011.

Op de vraag:

“BI DIAGNOSE: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend”. Het is in het belang van de patiënt dat voor elke pathologie stukken ter staving worden voorgelegd (bv. Specialistisch verslag).”

Wordt het volgende geantwoord:

“momenteel uitgesproken buikklachten tgv IBS”

Het komt aan de behandelende arts toe om in het standaard medisch getuigschrift een gedetailleerde beschrijving te geven van de ernst van de aandoening, zoals overigens duidelijk omschreven in het standaarddocument met verwijzing naar artikel 9 ter van de Wet van 15 december 1980.

De verdere beoordeling van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, dient immers te gebeuren door de ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde en niet door de verwerende partij, zoals terecht door verzoekster wordt aangegeven.

Het volstaat dan ook niet om, zoals in casu, louter en alleen een medische aandoening te benoemen, zonder expliciet de ernst ervan op medische wijze weer te geven.

De bestreden beslissing werd bijgevolg terecht onontvankelijk verklaard conform artikel 9ter §1 vierde lid van voornoemde wet omdat het medisch getuigschrift van 21 april 2011 geen enkele uitspraak toont over de graad van ernst van de ziekte.

Het eerste middel is niet gegrond.”

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat het voorlegde medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet daar het medisch getuigschrift geen melding maakt van de graad van ernst van de ziekte.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te

motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij heeft op 29 april 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

Uit de lezing van bovenstaand artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een aanvraag onontvankelijk kan verklaren in onderstaande hypothesen:

- indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;*
- indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;*
- indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;*
- in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.*

Indien de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aangekend wordt opgestuurd naar de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde, in de aanvraag de effectieve verblijfplaats in België vermeld wordt, de aanvrager zijn identiteit aangetoond heeft, het standaard medisch attest voorgelegd heeft bij zijn aanvraag en dit standaard medisch attest beantwoordt aan de voorwaarden opgenomen in artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet en indien de aanvraag niet valt onder één van de twee andere hypothesen van onontvankelijkheid, dient de aanvraag ontvankelijk te worden verklaard en dient ten gronde over de aanvraag te worden beslist.

Voorts wordt omtrent het gebruik van het standaard medisch getuigschrift in de parlementaire voorbereidingen gesteld: *“Door daarnaast meer precieze eisen te stellen van de informatieve pertinentie van het medisch getuigschrift dat moet worden voorgelegd, wordt de procedure duidelijker gekaderd. Zo zal er een standaard medisch getuigschrift worden voorzien via een koninklijk besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Het medisch getuigschrift dient in elk geval zowel de ziekte, haar graad van ernst als de noodzakelijk geachte behandeling te vermelden, gezien de beoordeling van deze drie gegevens noodzakelijk is wil men de finaliteit van de procedure eerbiedigen. Daarnaast zal o.m. ook expliciet worden vereist dat de betrokkene alle nuttige inlichtingen overmaakt. De aanvraag zal onontvankelijk worden verklaard wanneer de vreemdeling de indieningsprocedure niet volgt (aanvraag via aangetekende brief), wanneer hij niet voldoet aan de verplichting tot identificatie, of wanneer het medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de gestelde voorwaarden.”* (wetsontwerp houdende diverse bepalingen (I), *Parl.St. Kamer 2010-2011*, nr. 0771/001, 147).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij het wettelijk vereiste medisch getuigschrift gebruikt heeft en de verschillende punten van dit formulier beantwoord heeft. Onder punt *‘B Diagnose’* geeft de arts van de verzoekende partij aan *“momenteel uitgesproken buikklachten tgv IBS”*. Uit het medisch attest blijkt dat IBS de afkorting is van ‘irritable bowel syndrome’. In casu wordt in het medisch attest de aandoening benoemd, doch wordt niet de graad van ernst aangegeven. *‘Momenteel uitgesproken buikklachten’* kan niet beschouwd worden als de graad van ernst van de aandoening, met name IBS. Op geen enkele andere plaats in het medisch attest of in het begeleidend schrijven wordt de graad van ernst van de aandoening van de verzoekende partij aangegeven. Artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat het wettelijke voorgeschreven medisch getuigschrift uitdrukkelijk de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt. In casu is dit niet het geval. Overeenkomstig artikel 9ter, §3, 3° lid van de vreemdelingenwet dient de gemachtigde van de staatssecretaris een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren indien het medisch getuigschrift niet beantwoordt aan artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet. In casu is dit het geval. De wetgever heeft de staatssecretaris uitdrukkelijk gemachtigd om dergelijke beslissingen te nemen. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de attaché niet bevoegd is, om te oordelen over de ernst van de ziekte is dit juist. Evenwel verlangen de wettelijke bepalingen dat de aanvrager de graad van ernst vermeldt. Of de ziekte al dan niet ernstig is, is irrelevant voor de beoordeling van de wettelijke ontvankelijkheidsvereiste. Wat relevant is, is dat de graad van ernst vermeld wordt, nu deze in casu niet zonder meer op het eerste gezicht kan afgeleid worden door de naam van de ziekte.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending van het redelijkheidsbeginsel aan.

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Bij haar aanvraag heeft verzoekster een medisch attest bijgebracht waarin alle noodzakelijke informatie vervat is om een onderzoek ten gronde mogelijk te maken.

Zoals hoger uiteengezet geeft dit attest een duidelijk beeld over de ernst van de aandoening van verzoekster.

Indien er onzekerheid was in hoofde van de Staatssecretaris m.b.t. de ernst van deze aandoening, beschikte hij als administratieve overheid bovendien over een zekere beleidsmarge welke hem in casu bij voorbeeld toeliet om verzoekster — voorzover noodzakelijk- alsnog de mogelijkheid te bieden bijkomende informatie te verstrekken m.b.t. de ernst van haar aandoening.

Waar de bestreden beslissing de aanvraag zondermeer onontvankelijk heeft verklaard om reden dat er geen enkele uitspraak zou worden gedaan

over de ernst van de aandoening van verzoekster, getuigt deze van een al te rigide formalisme en derhalve van een kennelijk onredelijke houding in hoofde van de Staatssecretaris.”

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“verzoekster geeft aan dat de ernst van de aandoening duidelijk blijkt en dat de aanvraag zonder meer onontvankelijk te verklaren kennelijk onredelijk is. Verzoekster had bovendien de kans moeten krijgen om bijkomende informatie te geven indien er onduidelijkheden waren.

De verwerende partij heeft de eer te benadrukken dat daar waar de wetgever de meest uiteenlopende mogelijkheden biedt aan de illegaal verblijvende vreemdeling om zijn verblijf te regulariseren, de noodzaak bestaat om een regelgeving uit te vaardigen die het bestuur toelaat op een snelle en adequate manier te beslissen.

Het komt de gemachtigde niet toe om het aan de aanvraag gehechte medisch getuigschrift inhoudelijk te onderzoeken doch wel naar vorm.

Hij moet de ontvankelijkheidsvoorwaarden nagaan en onderzoeken of voldaan is aan de bij wet gestelde voorwaarden, met name dient hij qua vorm na te gaan of:

— de aanvraag een standaard medisch getuigschrift bevat zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. (KB 24 januari 2011)

- Dit medisch getuigschrift de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Enkel wanneer aan die wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarden is voldaan, wordt het dossier voor advies overgemaakt aan de raadgevende arts.

In casu kon de aanvraag niet anders dan onontvankelijk verklaard worden omdat het medisch getuigschrift van 21 april 2011 geen enkele uitspraak kent omtrent de graad van ernst van de ziekte.

Verzoekster slaagt er niet in om deze vaststelling op overtuigende wijze te weerleggen.

Daar waar zij voorhoudt dat zij bijkomende informatie had kunnen geven, heeft de verwerende partij de eer te besluiten dat verzoekster zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag dient te leggen bij het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

De bestreden beslissing werd op correcte en redelijke wijze genomen.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekster niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiele, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel is niet gegrond.”

2.2.3. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij om bijkomende inlichtingen had moeten vragen, wijst de Raad erop dat op de verzoekende partij de plicht rust om voor het nemen van de bestreden beslissing alle nuttige informatie aan de verwerende partij over te maken. Daarenboven zijn de wettelijke bepalingen zeer duidelijk met betrekking tot de aard van de informatie die voor het nemen van de bestreden beslissing dient overgemaakt te worden. De verzoekende partij kan de verwerende partij haar eigen nalatigheid niet verwijten.

Het middel is ongegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN